

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Caput VI. Narrat quantum Deo debuerit, quod illi in tantis cruciatibus bonam cum illius voluntate conformitatem dederit; & quod gloriosum Iosephum in Patronum & Aduocatum delegerit, quamque hoc ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

magnificencia magis elucescat, & quantum ipse animam aliquam sup-
portet: sit ipse in æternum benedictus; eiusque maiestati, vt placeat enixè
rogo, ante vt annihilar, quàm vniquam eum plus amare desinam.

CAPVT VI.

NARRAT, QUANTVM DEO DEBVERIT, QVOD ILLI IN TAN-
tis cruciatibus bonam cum illius voluntate conformitatem dederit; & quòd glo-
riosum Iosephum in patronum & aduocatum delegerit, quam-
que hoc sibi profuerit.

EX illo quatruiduano paroxysmo ita malè affecta mansi, vt incompa-
rabiles dolores, quos in me tunc sensi, solus Deus nosse possit. Lingua
paroxysmū superioris affectus.
præ continuo morfu, hinc inde fracta erat: fauces, tum quòd tanto tem-
pore, nihil ciborum, transmisisissent, tum è continua debilitate perindè e-
rant, ac si suffocarer, vt ne aquam quidem transmittere possem. Omnes
quoque ossium compages loco moræ videbantur, vt taceam caput ita
turbatum fuisse, vt emotè mentis viderer. Adhæc toto corpore instar glo-
meris, aut pilæ contracta eram: Quia in hoc dierum illorum dolor defici-
uit, vt non magis brachium, aut pedem, aut manum, aut caput per me
mouere possem; quàm si reuera mortua essem, nisi alijs mouëtibus, vnum
dumtaxat dextræ manus digitum mihi videbar mouere posse; vt etiam
quis me contingeret, vix vlla apparebat ratio; ita quippè toto corpore af-
fecta eram, nullius vt còtactum ferre possem. Hinc me in quodam linteo,
vno vnum, altero aliud latus tenète de loco in locum moueri oportebat.
Durauit hoc ad vsque Dominicam palmarum. Hoc porrò vnum solatij
habebam, quod si me nemo tangeret, dolores sæpè mitigarentur, vtque
vel modicum quietis, mihi darent, subindè me benè habere fingebam,
quòd vereretur, nè me patiètia deficeret. Hinc summoperè gaudebam, cum
dolores meos, nec tam intensos, nec tam continuos esse cernerem, quam-
quam vehemèti duplicis quartanæ febris, quam maximam & diurnam
habui, frigore accedente, eos etiam paterer intolerabiles, vti & magnam
stomachi nauseam: statim ergo ita festinaui ad monasterium meum redi-
re, vt me, ita licet affectam, eò etiam deferri fecerim. Quam igitur mor-
tuam expectarant, anima tenus dumtaxat moniales receperunt: cor-
pus quippè habebam mortuo deterius, vt horrorem, & dolorem viden-
tibus moueret. Cuius summa & extrema debilitas nullis exprimi verbis
potest, vt solis constare viderer ossibus. Hoc in statu, plus octo, (vt iam
dixi) hæsi mensibus; triennio verò propè toto, omni membrorum vsu ca-
rui, et si is quotidie magis & magis mihi restitueretur. Vt primùm ligneis
fulcris niti cæpi, Deo gratias egi. Omnes porrò has infirmitates magnâ
S. M. Teresa Opera. E cum

S.
Theresia

Opera

N VII

106

Referetur ad
monast-
rium.

cum DEI voluntate conformitate sustinui, quin &, exceptis illis primis, summâ animi lætitiâ. Omnia quippè non nisi ludus mihi esse videbantur, cum illis collata doloribus, quos initio tulerâ. In omnibus diuinâ me voluntati per omnia conformabam, tametsi me etiam perpetuò hoc in cruciatu agere passus esset. Nulla alia de causa, ut mihi videretur, desiderabâ solitudini restitui, quam ut in solitudine orationi, sicut instructa eram, me dederem: nam in valetudinario nulla ad hoc commoditas erat. Frequenter confessionem instituebam; sæpè item de Deo sermonem miscebam, ita ut omnes domesticas ædificarem, quæ & vicissim patientiam, quam mihi Dominus dabat, obstupecebant: nisi enim eam ipse dedisset, impossibile illis videbatur, tantos cruciatus, tantâ animi hilaritate pati posse. Gratia quoque bene orandi, quam mihi dederat, permagni ad hoc momenti fuit: Hæc namque intelligere me faciebat, quid esset eum diligere. Exiguo namque illo post tempore vidi virtutes illas in me velut innouatas, esto nondum satis validas: quia me in iustitiæ statu firmam tenere non potuerunt. De nullo malè, ne minimùm quidem, loquebar, sed plurimum omne detractionum & murmurationum genus impediēbam: nam valdè mihi impresseram, nō debere me velle, aut dicere de alio quicquam, quod de me alios dicere nollem. Hoc ergo malum imprimis cauebam, quod sæpius detrahendi aliis occasiones occurrerent; tametsi non tam plenè ac perfectè, quin subindè, dum mihi se prægnans offerebat occasio, aliqua in re impingerem: sed ordinariè non impingebam; hinc de ijs, quæ mihi seruiebant, ac mecum tractabant, id ipsum ita persuasi, ut quandam iam non detrahendi consuetudinem induerint, & eam seruerint. Vndè factum est, ut vulgò scirent omnes, ubicunque præsens ego essem, tutos se à detractoris lingua esse: idem quoque sentirent de quibus quæ ad me spectabant, vel ratione amictiæ, vel sanguinis, vel à me docebantur. Quamquam alia multa habeam, ob quæ me DEO reddere rationem oportebit, quod in his malo illis exemplo fuerim. Illius maiestas, ut mihi ignoscat supplex rogo: multorum namq; malorum ego causa fui, etsi non tam praua mea intentio fuerit, ac fuit opus, & effectus, qui exindè sequebantur. Ingens solitudinis captandè desiderium mihi mansit, quæque mihi gratum fuit de Deo loqui, & tractare, ut, si quem inuenire, quocum id facere possem, longè id mihi maiorem voluptarem, & recreationem afferebat, quam omnis conuersationis mundanæ ciuilitas, aut (ut melius dicam) stupiditas. Adhæc gaudebam sæpius solito confiteri, & Sacramentum Cômunionem recipere, quin etiam id summopere desiderabam. Lecturam quoq; Sanctorum librorum permultùm me delectabat, deniq; cum peccata Deum offendissem, mox tanta me eius capiebat penitentiâ ac dolor, ut meminimè sæpè me nō ausam orationem instituere, quod maximam illam

S. Matris
patientia.

pena

pœnam, quam ex eo offenso sententiam me noram, perinde ac grauē delicti
 castigatiōem meruerē. Hicq; cruciatus deinde ita mihi increuit & enor-
 mis fuit, vt, cui eum comparem, profus nesciam. Ex puro porro timore
 hoc non faciebam; at, quoniam consolatiōes, quas mihi Dominus inter-
 orandum dabat, ac quā multum propterea illi deberem, sed quā parum
 ei rependerem, recogitabā, hinc profus id facere non poteram, simulque
 mihi ipsi non parū succensebam, quōd quidem pro culpis meis satis mul-
 tum lachrymarū funderem, parua autem vitæ sequeretur emendatio; vt
 nec bona, quæ faciebā propolita, nec violentia, quā mihi inferebam, im-
 pedirent me, quo minus, datā occasione, in peccatū mox prolaberer; adeo
 vt quū non solū lachrymæ meæ fictæ & mendaces, sed & culpa ipsa exi-
 de grauior esse videretur: videbā namq; magnā Domini in eis mihi dan-
 dis gratiā, & simul tantā pœnitentiā. Hinc operam dabam, vt celeriter
 ac citò confiterer: & vt mihi videtur, omnimodis allaborabam, quo cū
 Deo in gratiam redirem. Omnis verò mali mei causa erat, quod oçcasi-
 nes ipsas à radice ac stirpitū non auferrem, tum quōd parum in Confes-
 sionis meæ opis ac subsidiū sentirem: Si enim hi periculū, in quo versabar,
 detexissent, & id genus conuersationes penitus me vitare debere dixis-
 sent, haud dubiè aliquod in eo hac ratione malo remedium allatum fuisset:
 neque enim vllatenus sustinuissem, vel vnica die in mortali peccato, si
 modo id sciuissem, hæere. Omnia autem hæc timoris Dei argumenta, ac
 signa ipsum orationis exercitiū mihi peperit; maximū verò id erat, quod
 timor hic cum amore coniunctus esset, & eo mistus: nulla enim castigatio
 mihi ob oculos versabatur.

Toto eo tempore, quo ita ægrotavi, magnam conscientia, saltē à pec-
 caris mortalibus, mundā conseruandæ curā habui, nec eā vmq; deposui:
 nā non aliter sanitatē optabā, quā quōd melius Deo meo seruire: hæc tamē
 omnis perditionis meæ causa fuit. Vbi ergo me, & quidē ita iuuenē planē
 membrorum vsu destitutā vidi, simulq; recogitare cepi, quā malē me medi-
 ci terrestres habuissent, ad cælestes statui, quōd sanitatē mihi redhiberēt, cō-
 fugerem: nā magno sanitatis, quo cunq; modo recuperandæ desiderio tene-
 bar, citò alioquin cruciatus hos magno animi gaudio tolerare, & subindē
 apud me cogitare, si sanitati iā restituta, dānationi æternæ addici deberem,
 melius longē fore hoc in statu permanere; nihilominus tamē putabā me,
 in sanitate, Deo melius & feruentius seruire posse. Malē ergo facimus, &
 fallimur, q; in omnibus, quæ de nobis Deus statuere vult, nos nō resigne-
 mus, cū ipse quā nos melius nouit, quid vtilius nobis sit, & cōuenientius.
 Incepi ergo deuotiones aliquas exercere circa missarum sacrificia, & alias
 quasdam maximē approbatas circa orationes: numquam enim aliæ il-
 læ mihi deuotiones placuere, quas nonnulli, ac præsertim mulierculæ,

S.
Theresia

Opera

N. VI

166

*Circa sani-
tatem sibi
reddi opta-
ret,*

*S. Iosephi
patrocinium
quam utile
illi fuerit.*

*Quantum
prose S. Iosephum in
patronum
deligere.*

certis quibusdã adhibitis ceremonijs, vsurpât, quas ferre planè nõ poterat; quibus tamen ipsæ ad deuotione excitabantur, tamen postea patuit, eas ineptas, & parũ proprias esse; quia superstitiosæ. In patronũ verò & Dominum selegi gloriosum virum S. Iosephum, eiusque me patrocinio vnicè commendabam. Liquido deinde perspexi, sanctum hunc Patrem & Dominum meum tam ab hac me necessitate, quam alijs maioribus, in quibus de animæ meæ & honore, & perditione agebatur, liberasse; idque maiori meo bono, quam eum rogare potuissem. Non meminime aliquid ab eo hæctenus petiisse, cuius me compotem non reddiderit. Et verò admirationem merentur magna illa beneficia & gratiæ, quæ gloriosi huius viri intercessione mihi Dominus concessit, nec non pericula, tam corporis quam animæ, à quibus me liberauit: Nam alijs sanctis gratiam Deus dedisse videtur, vt in vna necessitate, inuocantibus se opitulerentur, sed hunc gloriosum virum ego experta sum, in qualibet necessitate adiuuare & adesse. Adeo vt Dominus nobis indicare velle videatur, quod, quemadmodum illi in terra viuenti subditus fuit, (nam sicut pater illius dictus fuit, cū nutritius eius & iustitator esset, ita & imperare pro iure suo illi potuit) sic ei existenti in cælo nihil eorum quæ petierit, deneger. Quod etiam alij nõnulli, quibus, vt ei se commendarent, suaseram, re ipsa experti sunt. Vnde iam plurimi sunt, qui singulari quodam affectu erga eum feruntur. Hoc porro verum esse ipsa rursus in illis experta sum. Omnia mihi possibile erat, solemnitate, & pompa festum eius celebrare procurabam, esto vanitate plenior essem, quam spiritu; quod cuperem omnium quam curiosissimè & elegantissimè fieri; tamen si bona ad hoc intentione moueret: nam hoc ipsa mali habebam, quod, si cuius boni agendi mihi Dominus gratiam daret, id plenum imperfectionibus foret, & in multis deficeret, contrà in malo perpetrando, & curiositate vanitateque adimplenda solertissima essem, ac diligentissima. Ignoscat mihi Deus. Persuadere omnibus omninò vellem, vt mirificè erga gloriosum hunc virum afficerentur; quod sapius experta sum varia illum bona & gratias à Deo obtinere. Neminem, inquam, noui qui, cum verè & ex animo illi deuotus esset, & particularibus quibusdam obsequijs eum coleret, non plus per eius opem visus sit in virtute profecisse: mirum enim in modum illos, vt in ea proficiant, iuuat, qui ei se commendant. Iam aliquot (si benè meminero) elapsi sunt anni, quibus semper die eius festo, aliquid ab eo donum posco, & semper id mihi datum fuisse comperio; & si fortè petitio mea vique quaque recta non sit, ipse eam ad maius meum bonum dirigit & reificat. Si essem, quæ aliquam ad scribendum auctoritatem haberem, quam libentissimè me in beneficijs, quæ gloriosus hic vir tam mihi quam alijs performis est largitus, singillatim enarrandis effunderem: verum ne pro-

scriptor

scriptos mihi à superioribus scribendi terminos transgrediar, & plura, quam iussa sum, faciam, in multis futura sum breuior quam quidem vellem, in alijs quam necesse sit, diffusior, utpote quæ in omni eo, quod bonum est, parum discretionis habeo. Hoc solum ex amore Dei peto, ut, quisquis mihi dicenti non credet, experire velit; & re ipsa, & experientia sentiet, quantum sequatur boni ex eo, quod glorioso huic Patriarchæ se quis commendat, & eum particulari aliquo obsequio colat. speciatim illi qui orationis studio tenentur, semper eum patronum deligere debent, & erga eum affici. Nescio enim, quomodo de Regina Angelorum meditari quis possit, præsertim de tempore illo, quo tam multa cum puerulo Iesv pertulit, quin non simul S. Iosepho ob opem & obsequium eius tunc impensum, gratias agat. Qui magistrum, & instructorem non habet, à quo orandi rationem, & modum discat, gloriosum hunc virum in magistrum deligat, & eo præeunte, haud errabit, faxit Deus, ut non errarem in eo, quod de ipso ausa sum loqui: nam licet ei me deuotam esse fateor, semper tamen in eo colendo, imitandoque defeci, nec quod potui, præstiti. Ipse, pro eo atque est, effecit ut de lecto surgere, & incedere potuerim, nec amplius paralytica manserim; ego verò pro ea, atque sum, hoc ipso beneficio malè sum vsa. Quis enim dixisset fore, ut, post tot acceptas à Deo gratias, & postquam diuina eius maiestas virtutes mihi dare cepit (nam & hæc ipsæ me ad illi seruiendum excitabant) & postquam me propè mortuam, atque in tam præsentem damnationis periculo constitutam vidi, & postquam ipse animam simul & corpus meum velut à mortuis suscitauit (omnes enim, qui me videbant, mirabantur, quod me viuam viderent, tam citò ipsa, velut omnium horum oblita laborer, quid hoc est Domine; an nos in tam periculosa vita viuere oportet, quam hæc est, in qua hæc scribo: nihilominus videor mihi, tuo fauore, & misericordiâ, cum Apostolo tuo Paulo dicere posse (tametsi nõ eâ, quâ ille perfectione) viuere me iam non me, sed te creatorem meum viuere in me. Iam enim ab hinc annis aliquot (quantum possum intelligere) tuâ me ipse manu tenes, ac tueris, atque adeò talia per hosce annos in me desideria, & proposita sentio, quin & aliqua id ratione per experientiam multis in rebus iam probavi, ut nihil quantumlibet minimum agere vellem, quod voluntati tuæ quoquo modo aduersaretur, esto alioquin in multis maiestatem tuâ ignoranter me credam offendere. Imò verò, ita me comparatam sentio, ut nihil mihi offerri posse putem, propter te exequendum, quod non quam citissimè, & summâ animi contentione aggrederer; & in horum nonnullis tu ipse me adiuuisti, ut ea feliciter ad exitum perducerem. Vnde nec mundum, nec quicquam illius cupio, & quidquid à te nõ descendit, nullatenus me videtur delectare; reliqua verò omnia, non nisi grauis quædam

E 3

cruz.

S.
Theresia

Opera

N III

106

S. Iosephum
optimus o-
rationis
tradenda
magister.

caus. Falli me posse fateor, itaque fieri posse, vt non habeam id quod dixi; sed ipse, Domine mi, fides me, quantum quidē colligere possum, non mē-
tiri. Vereor nihilominus, nec sine ratione, ne me rursus deserat: scio enim
iam, quousq; se vires meæ extendant, quamq; sit in me virtutis exiguum,
nisi tu eā continuò mihi des, meq; ne te deseram, semper adiuues, vnam
Domine, etiam modo à te derelicta non sum, dūm, quidquid habeo, à me
ipsa me habere existimo. Nescio sanē quomodo nos hic viuere delecter,
cū omnia adeò incerta sint. Tum quidem, Domine, impossibile videba-
tur, me itā penitus te derelinquere, sed quoniā tories te dereliqui, hinc
non possum nō timere: nam statim ac vel minimum à me ipse discedebas,
mihi relicta, cū omnibus turpiter in terram cadebam. Esto proindē in-
ternū benedictus: etsi enim ego te derelinquerē, tu tamen non adeò pe-
nitus me deserebas, vt non denuò resurgerem, eò quòd mihi semper ma-
nū porrigeres; & ego, ò Domine, sepē eam nolebā accipere, vt & sepē alius
tibi de nouo me vocanti auscultare detreclauit, sicut iam iā cōmemorabo.

CAPVT VII.

QVIBVS MODIS GRATIAS, QVAS A DEO ACCEPERAT, A-
miserit, quā malam vitam agere ceperit, quantumque inde periculi &
noxæ sequatur, quod feminarum monasteria arcē clau-
sa non sint.

INCÆPI itaque ex vna recreatione in aliam, ex vna vanitate in aliam,
ex vna occasione in aliam prolapsus, ita me in præsentissimas peccandi
occasionēs, intricare, & anima mea multarum vanitatum illecebris itā se
implicare, vt iam me puderet, per adeò singulare amicitia genus (vt est,
per orationem cum eo loqui) ad Deam reuerti & reuolare. Nihil verò ad
hoc magis me iuuat, quàm quòd, sicuti peccata mea increfcebant, itā me
gustus spiritalis, & ea, quæ in rebus pijs, ac virtuosis capere solebam, vo-
luptas deficere inciperet. Videbam clarissimē, Domine mi, ideò hanc mi-
hi deficere, quòd ego meis erga te partibus deessē. Hæc omnium, qui-
bus me Diabolus circumuenire poterat, fraudum fuit nocentissima, idque
sub specie quadam humilitatis; quòd scilicet, cū me itā desperatam, ac
perditam viderem, inceperim timere orationi me dare; multoq; mihi vi-
debat fatius, communem multorum in mundo viuendi rationem imi-
tari, eiq; me cōformare (eò quòd inter malos, essē pessima) ac legere illa
ad quæ ex Ordinis præscripto obligabar, & quidem vocaliter, quam
mentalem orationem instituere, tantumque Dei commercium frequen-
tare, eam, quæ cum dæmonijs conuersationem habere dignerat, &
quòd hominibus, qui me nossent, imponerem, eò quòd exterius
tantam probitatis, & pietatis speciem præferrem. Itā tamen, vt locus,
& demus

Sub specie
humilitatis
orationem
intermittit.